

10. Den Páně

V životě jednotlivců i v životě národů se stále opakují »dny soudu«. Jsou výstražným znamením pro všechny, kteří je prožijí. Jsou však také poukazem na den, který přinese rozsudek, ve kterém se rozhodne náš osud na věky.

Tento den dosud ještě nikdy nebyl. Je to jedinečná událost pro tuto zemi, která se již nikdy nebude opakovat. Stará zjevení zvěstují jeho příchod ve spisech proroků, a později zvláště jasně a důtklivě v Novém zákoně. Je to »Den Páně«!

Jaké představy spojuje »obec věřících« s příchodem tohoto dne? Je ovšem sotva možno nakreslit zde nějaký jednotný obraz, poněvadž očekávání jednotlivých církví i sekt jsou opravdu velmi rozdílná. Ale některé základní rysy, které se téměř stále opakují, dají se přece jen zaznamenat. Chci jich zde uvést pět:

1. Dnu Páně předchází **objevení se Antikrista**, na kterého církev čeká. Teprve po jeho vystoupení nastává příchod Ježíše Krista. ¹⁾
2. Až nadejde tento den ²⁾, pak budou **vzkříšení mrtví** v Kristu a živí potom budou proměněni. ³⁾
3. Pán přijde v **oblacích nebeských** s velikou silou a velebností. ⁴⁾
4. Přinese tím pro tuto zemi **uzavření dějin lidstva**, neboť na »nové zemi« nebude již nic starého. ⁵⁾
5. Tisíciletá říše splní všechny naděje věřících. ⁶⁾

Poněvadž dnes je možné z toho všeho pozorovat jen málo, nebo skoro nic, chápou tedy věřící »znamení doby« sice jako vážné signály, které naznačují přibližování se tohoto dne, zůstávají však nadále na vyčkávacím stanovisku.

Také zde narážíme na falešné pochopení části bible ze strany věřících, částečně na nesprávném podání Ježíšových zaslíbení Jeho učedníky. Z tohoto vznikající naděje a očekávání křesťanstva obsahují proto takovou směsici Pravdy a omylů, že každá lidská snaha oddělit zde správné od nesprávného dala by se srovnávat s prací Sysifovou. Zde je postavena teologickému bádání nepřekročitelná závora. Na tomto místě můžeme jen doufat, že se nám zde otevře brána »z druhé strany«, tedy »shůry«. To by se ovšem muselo »poznat«. Jinak by nám to všechno zůstalo navždy uzavřeno. Většina lidí si ovšem nebude přát vůbec žádnou takovou bránu, která by nás přivedla k poznání, poněvadž jsou docela spokojeni se svou dosavadní vírou. To jsou pak ti duchovně líní, kteří také ani nemají dostat nové Poselství ze Světla. Kdo však našel tuto novou bránu, která nám nabízí vstup do říše Pravdy, toho to nutí, aby podal o tom zprávu všem, kteří jsou s dosavadním starým nespokojeni. S tímto úmyslem píšu všechno, co pro mne znamená Poselství Grálu.

Ono nám dává vědění o stvoření. Uvnitř tohoto Božího stvoření se odehrávají a dokonávají také dějiny spasení. Jejich počátek i jejich konec zasahují sice do Božského, které se nalézá nade všemi světy. My se však musíme konečně smířit s myšlenkou, že my, jakožto tvorové, nebudeme moci nikdy dosáhnout a dospět až do říše Boží. Jsme a zůstaneme uvnitř stvoření, které obsahuje také nebe a zemi. ⁷⁾ Tedy ráj, náš duchovní domov a náš viditelný svět.

Proto je pro nás nepostradatelně nutné, abychom si osvojili vědění o stvoření, neboť my v tomto stvoření žijeme. V něm nám hrozí nebezpečí, kterým se můžeme vyhnout jen tehdy, jestliže o nich víme. Také náš cíl září před námi jasně jen tehdy, jestliže ve falešném sebepřeceňování nedoufáme a neusilujeme dosáhnout věci, které jsou pro nás věčně nedosažitelné. Nikdy nebude moct vyvinutý lidský duch vstoupit do říše Boží!

Tak tedy i »poslední soud« je událost, která se odehrává zcela podle určitých zákonů uvnitř stvoření. Co nám bylo o tom již dříve v bibli zvěstováno, stalo se v obrazech a podobenstvích. Je jistě u každého nasnadě myšlenka, že obrazné podání a podobenství nesmíme považovat za vlastní skutečnost.

Bylo by tedy například nesprávné, kdybychom se domnívali, že se bude soud doslova odehrávat tak, jak nám to vylíčil Matouš 25, 31 - 46! Pán chtěl nám tím postavit Pravdu před oči a volil podobenství, které plně odpovídá Pravdě. Ale člověk má nyní toto podobenství přijmout svým duchem a správně si je vyložit. V tomto směru selhával člověk vždy znovu a znovu jako dítě, které se zastavilo ve svém duchovním vývoji, a nedovede se dostat přes »obraz« a podobenství. Proto se praví v Poselství Grálu:

»Mnohému to zní cize, když líčím dějový pochod **věcně**, poněvadž obrazné lichotí jeho domýšlivosti a sebelásce. Chce raději zůstat ve svém vysněném světě, kde se to všechno mnohem krásněji poslouchá a on sám si tím připadá mnohem větším, než ve skutečnosti je. Přitom dělá chybu, že v tom nechce vidět věc samu, stupňuje všechno fantastičností a ztrácí tím svou cestu i svou oporu, a je zklamán, dokonce i rozhořčen, když mu ve vši prostotě a střízlivosti ukážu, jaké stvoření jest, a jakou roli hraje v něm on.

Je to pro něho tak prudký přechod, jako u malého dítěte, které v něžných rukou matky nebo babičky poslouchá se zářícíma očima a s nadšením rozpálenými tvářemi pohádky, aby konečně později uvidělo svět a lidi ve skutečnosti. Jak je to všechno ve skutečnosti jiné, úplně jiné, než se to jevílo v krásných pohádkách, ale při zpětném pozorování je to v základě přece stejné. Je to hořký okamžik přechodu, ale je nutný, neboť jinak by nemohlo dítě jít dále kupředu, a za velikého utrpení by zahynulo jako »Světlu cizí«.

Nejinak je tomu i zde. Kdo chce jít dále vzhůru, musí se konečně naučit znát stvoření v celé jeho skutečnosti. Musí pevně kráčet po vlastních nohách a nesmí se již vznášet v citech, které se sice hodí pro nezodpovědné dítě, nikoliv pro zralého člověka. Jeho síla chtění proniká povzbudivě nebo rušivě do celého stvoření, a tím je buď povznáší nebo ničí.

Dívky, které čtou romány, jež nepravdivým líčením skutečný život jen zastírají, probouzejí v sobě jen blouznivost, a musí pak dojít v životě k hořkým zkušenostem, ba budou snad zlomeny na celý život jako snadná kořist bezohledné falešnosti, která se s důvěrou blíží. Není tomu jinak ani ve vývoji lidského ducha ve stvoření.

Proto pryč se vším obrazným, jemuž se člověk nikdy nenaučil rozumět, poněvadž byl příliš pohodlným pro vážnost opravdového výkladu.

Nadešel čas, kdy závoje musí padnout, aby jasně viděl, odkud přichází, jaké povinnosti mu ukládá jeho úkol, a také kam opět musí jít dále. **Potřebuje k tomu jen znát cestu!** A tuto cestu uvidí v mém Poselství Grálu jasně vyznačenou, ovšem za předpokladu, že ji v něm vidět chce!

Slovo Poselství Grálu je živé tak, že jej mohou v hojnosti nalézt takoví lidé, kteří mají ve své duši jen opravdu poctivé chtění! Všechny ostatní samočinně odpuzuje! Poselství zůstává pro domýšlivce a jen povrchně hledající knihou se sedmi pečetěmi!

Jen ten, kdo se ochotně otvírá, také obdrží. Kdo přistupuje ke čtení s přísným, nefalšovaným myšlením, tomu pak rozkvetne všechno, co hledá, v nádherném splnění.

Ale ti, kdo nejsou zcela čistého srdce, budou tímto Slovem odpuzováni, neboť ono se samo uzavře před falešnými pohledy. Ti **nenajdou nic!**«

Co nám tedy bible popisuje jen v »obrazech« nebo v podobenstvích, to nám vysvětluje Poselství Grálu věčně, neboť ono nám dává vědění o stvoření. Záleží jen na tom, naučit se rozumět této řeči. Kdo toho není schopen, ten také nebude bibli rozumět. Takový člověk se ovšem vydává v nebezpečí, že vůbec nepozoruje, jak se zaslíbení Nového zákona dnes naplňuje, poněvadž si nedovede toto dění představit jinak, než v rámci biblických obrazů a podobenství.

Ano, Pán splňuje své zaslíbení. Ale lidé to nepoznávají, poněvadž naděje a očekávání jim předstírají splnění jiného druhu. Neuvažují, že také zde se osvědčuje Slovo bible, které jinak uznávají:

»Mé úmysly nejsou úmysly vaše, a vaše cesty nejsou cesty moje,« je výrok Hospodinův.« ⁸⁾

Posilování v těchto myšlenkách jsou mnozí lidé, pokud se týká nadějí a očekávání, samotnou církví, **kteřá hází na váhu celou svou autoritu, aby prohlašovala za »Slovo Boží« to, co jsou pouhé lidské názory.** Pokud nezná nové Slovo od Boha, je to konečně pochopitelné a omluvitelné. Jakmile by však - potírajíc a odmítajíc toto Slovo - chtěla pevně setrvat na starých omylech, **muselo by se to stát osudným jak jí, tak i všem,** kteří ji následují!!!

a) »Všechno mrtvé ve stvoření má být vzkříšeno, aby se soudilo.«

Tak zní jedna přednáška v Poselství Grálu. Začíná tím, že staví staré naděje křesťanstva do pravého Světla:

»Poslední soud! Každé zaslíbení, které s ním souvisí, mluví o vzkříšení všech mrtvých ke konečnému soudu. Lidé však mylně vykládají pojem tohoto výrazu. Nemá být řečeno:

Vzkříšení všech mrtvých, nýbrž vzkříšení všeho mrtvého!

To znamená: Oživení všeho toho, co je ve stvoření bez pohybu, aby to pro Boží soud oživilo, a ve své činnosti bylo buď povzneseno nebo vyhubeno.

Nic nezůstane nyní bez pohybu, živá síla, která proudí nyní zesílená celým stvořením, žene, tlačí a nutí všechno k pohybu. Touto silou zesílí i to, co dosud bylo v klidu nebo dřímalo. Bude to probuzeno, posíleno, a musí se proto projevit. Všechno bude v procitlé činnosti jakoby vytaženo na světlo, i když se to bude chtít ukrývat. Možno také říct, že všechno přijde samo na světlo, a musí se ukázat. Nemůže již nadále dřímat nic, co existuje. Řečeno lidovými slovy: Vyjde to na světlo!

Vlivem nového vniknutí Světla bude v celém stvoření všechno jen život a činnost. Světlo při tom všechno mocně přitahuje , a to se souhlasem nebo proti vůli toho, co dosud odpočívá v tomto stvoření v klidu nebo je snad dokonce ukryto. Všechno přijde nakonec do styku s tímto Světlem. Nemůže mu uniknout nic, i kdyby to mělo křídla ranních červánků. Není místa v celém stvoření, které by ho mohlo před tím uchránit. Nic nezůstane neosvětleno.

»Dokonalé pochopení těchto slov předpokládá ovšem základní znalost Poselství Grálu. Ale tolik je jasné: Není vůbec zapotřebí, aby lidé museli být buzeni k soudu »z hrobů!«. **»Přijde soudit živé i mrtvé.«** Tak se to říká v apoštolském vyznání víry. Lidé to sice slyší při každých bohoslužbách, **ale nerozumějí tomu.**

Těmito slovy jsou míněni duchovně živí a duchovně mrtví, neboť žádní jiní nejsou, poněvadž pozemské tělo nemůže být považováno ani za živé, ani za mrtvé, nýbrž pouze na nějaký čas za oživené.«

b) Ještě v jiném ohledu je křesťanstvo na velikém omylu. Očekává Antikrista! Kdyby to nebyla tak hořce vážná otázka, působily by myšlenky na různé pokusy o výklad téměř obveselujícím způsobem.

Kdo všechno neměl být Antikristem v průběhu vývoje tohoto učení. Můžete začít u Nerona, pak přijdeme na papeže a Turky. Později byl propůjčen tento titul francouzské revoluci, a v poslední době zase Stalinovi, Musolinimu, nebo Hitlerovi. Jiní zase prorokovali, že Antikristem bude Žid. Byly pro to hledány stále nové a nové postavy a byly také v každé době nalezeny. Ale poněvadž v církvi nikdo pravého Antikrista nehledal a neznal, a nevěděl nic o jeho způsobu a druhu vlády, budou zde také čekat až do té chvíle, kdy soud bude ukončen.

Pak ovšem bude již pozdě, aby zmeškané mohlo být dohoněno. V bibli je napsáno zcela zřetelně, že Antikrista není zapotřebí teprve očekávat. Apoštol Jan píše: **»Onť je nyní na světě.«**⁹⁾

Zjevení však praví, že **pozvedne svou hlavu**¹⁰⁾, ale nikoliv, že teprve přijde. **Bude tedy na vrcholu své moci krátce před soudem.** Kdo chce o tom mít podrobné vysvětlení, musí se sám zahлубovat do nového Poselství Přednáška »Antikrist«.

Falešné a nesprávné představy jsou rozšířeny nejen o Antikristovi, ale také o samotném soudu. **O jednání soudce neví nikdo nic.!** V bibli čteme o knize života - že knihy byly otevřeny¹¹⁾. Když duše předstoupí před stolicí soudce¹²⁾, pak bude čteno v těchto knihách, a podle toho bude vynesena rozsudek nad každou duší. Je zajisté možné se domnívat, že tyto názory jsou v křesťanských církvích velmi rozšířeny. Kdo však pomýšlí na to, že to jsou pouze obrazy a podobenství, které nesmí být nikdy zaměňovány se skutečnostmi. Adolf Schlatoer píše právem ve svém výkladu Zjevení Janova:

»Dvou nesprávných cest se při tom musíme vyvarovat. Nesmíme nikdy považovat nějaký obraz přímo za nějakou věc. Zjevení kupříkladu v kapitole 1., verš 14. nechce říct, že Kristus bude mít ve své nádheře sněhobílé vlasy, nýbrž naznačuje tím, že On, který je věčný, viděl již dávno kolem sebe míjet proud času. Při tom je však nutno vyhnout se i druhé nesprávnosti, druhé nesprávné cestě, abychom zase nedávali těmto obrazům prázdný a stínový obsah, aby nám pak za nimi nezůstávala žádná skutečnost, která má jimi být zobrazena. V nich se projevují **Božské reality.**«

Tento výklad je naprosto správný. To však platí o všech obrazech a podobenstvích v bibli. Proč by měla být výjimka právě v tom, co je nám v Písmu svatém zvěstováno o soudu? Právě zde se musíme osvobodit od tradičních obrazů, abychom mohli poznat vlastní smysl a skutečnost. K tomu nám chtějí dopomoci následující slova:

»Ó, vy zaslepení, proč jste se nechtěli probudit? Tak mnohá tíha mohla vám být ušetřena. Takto se však muselo vaše bytí zahalit do šedivého závoje hlubokého smutku, z něhož vás mohou vytrhnout a vysvobodit jen ostré blesky svatého Božího hněvu.

A tento hněv se nad vámi rozleje netušenou mocí ve svatém soudu!

Ale tento soud je jiný, než vy si myslíte. Vy víte o jakési knize života, kterou Boží soudce v určitém hodinu každému otevře!

Knihy života obsahuje jména všech tvorů příšlých k životu a nic jiného. Ale popsanými listy, jež patří k velké knize života, svědčící pro i proti každé myšlence a každému jednání jednotlivce, jsou samotné duše. V nich je skryto vše, co na své pouti prožily nebo způsobily.

Soudce v nich může číst jasně každé pro i proti. Nepředstavujte si toto čtení zase falešně. I to je mnohem prostší, než byste si to chtěli představit.

Soudce nenechává před sebe předstupovat jednotlivě každou duši, aby předstoupila před Jeho stolicí, nýbrž vysílá z příkazu Božího údery mečem do vesmíru. Tyto údery mečem jsou paprsky, které

vycházejí a zasahují všechno ve stvoření.

Poznejte tuto velikou jasnost, jednoduchost a překvapující přirozenost. Soudce nevysílá snad své paprsky vědomě nebo chtěně k tomu či onomu. Nikoliv. On je prostě vysílá na svatý Boží příkaz. Neboť je to síla Boží. Nic jiného by nemělo tu moc, a nemohlo by takovým způsobem působit, než Jeho přesvatá vůle!

Údery paprsků nebo paprsky pronikají tedy celým stvořením. Ale v takové síle, v jaké dosud nikdy nebyly! Nic se nemůže skrýt před jejich účinky. A tak zasáhne paprsek Boží síly každou duši vždy v určitou hodinu podle zákona činnosti ve stvoření.

Všechno, co lidská duše ještě v sobě nosí, co na ní tak často není ani viditelné, musí v ní ožít, jakmile ji zasáhne Boží paprsek, a musí dojít k projevu, k činnosti, aby tím došly v posledním uzavření kruhu všechny věci, které tuto duši tlačí dolů nebo ji povznášejí. Všechno, co duše na své pouti bytím již byla schopna odložit z toho, co bylo falešné nebo zlé, a to svým prožitím, tak je to podle zákonů stvoření, bude to vymazáno, jako by toho nikdy nebylo. Nic na ní není, nic v ní již není vtisknuto. Je ode všeho osvobozena a čistá, a nemůže jí tedy již nic přivodit škodu.

Jen to, co ještě nenašlo své uzavření v kruhu a visí na ní spojeno, je nyní tlakem Světla bezprostředně dohnáno k uzavření kruhu tím, že to ožije, pokusí se o uskutečnění, ukáže se, a tím dostane ránu, která mu patří.

Přesně podle síly vlastního chtění obracejí se tyto rány proti duši ve zvrtném působení, jakožto ku svému východisku. Všechno bude nyní neodolatelným tlakem Světla zesíleno a zatlačeno zpět ke svému východisku, k duši, ať je to dobré nebo zlé.

A všechno to, co jinak v těžkopádném běhu ztuhnělého, ztvrdlého okolí všech pozemských duší potřebovalo by na tomto světě snad ještě mnoho tisíc let k svému zakončení v kruhu, bude nyní vtěsnáno do několika měsíců, málo měsíců. V nich uvedou lidé vše v neočekávaný pohyb pod silou úderů ze Světla.

Tak pracuje Boží soud ve své prosté přirozenosti. Tentokrát je to tak často vám zvěstovaný poslední soud. Vyvolává však něco docela jiného, než vy jste si mysleli. Všechno, co vám dosud bylo oznámeno, dělo se obrazně, protože byste tomu byli jinak vůbec nerozuměli.

Jestliže jste použili Poselství Grálu, rozšířilo se vaše vědění o všem dění ve stvoření, a proto vám může být oznámeno stále více. Dnes tomu můžete také lépe rozumět.«¹³⁾

Proti těmto jasným a věcným výkladům biblických obrazů a podobností bude ze strany věřících, kteří jsou v zajetí svých dogmat, vznesena patrně ještě tato námitka:

»Ano, ale v bibli je přece napsáno: »...Tehdy se ukáže znamení Syna Člověka na nebi; a tu budou lomit rukama všechny čeledi země a uzří Syna Člověka přicházet na oblacích nebeských s velkou mocí a slávou.«¹⁴⁾

Tato námitka je pouze dalším důkazem toho, že křesťané se nedovedou oprostít od svých myšlenek a představ. Aby přinesl soud, nepotřeboval Syn Člověka vstupovat do pozemského těla! To se stalo jedině a výhradně kvůli Slovu, jehož čistotu a jasnost lidé neopatrovali a nechránili. Jako soudce mohl splnit svůj »úřad« přicházející v oblacích, nacházející se tedy nad touto zemí. Proto také postupuje soud dále, ačkoliv nositel Slova byl nám Světlem vzat, poněvadž lidstvo nebylo hodno toho, aby smělo přijmout další zjevení z dobroty Boží.

S hlubokou bolestí myslívám často na slova jedné z Jeho posledních přednášek, která ukazují naši

vinu a naše selhání vůči Světlu.

»Lidstvo se mohlo ode mne dovědět všechno. Ale otvírám svá ústa vždy jen tehdy, když se vnitřní zralostí stalo schopným přijetí. Tento děj se projevuje jako působení otevřeného nebo zapalujícího spojení, a to úplně samočinně. Proto také lidstvo obdrží ode mne jen tolik, kolik je schopno zpracovat, a nic více.

To vám nepotřebuje být vždy vědomé, neboť já cítím vnitřní probuzení a hybnost ducha, které je velmi rozdílné od denního vědomí rozumu. A to je pro mne podnětem, abych hovořil dále.

Proto také dnes dávám často zdánlivě již mnohem víc, než co dovedete přijmout. Ale váš duch, ke kterému hovořím, to všechno přijímá, aniž byste o tom pozemsky věděli. Vypadá to tak, jako bych mnohé dával teprve pro pozdější dobu, zatím co váš duch to do sebe již přijal.

Jen pochopení za denního vědomí přijde teprve později, snad až za celá desetiletí, takže teprve potom to také budete moci pozemsky využít při dokonalém porozumění.

Jakmile kráčíte se mnou v plné duchovní pohotovosti, mohu vám otevřít celé stvoření. Záleží to vždy jen na vás, lidé! Proto zůstaňte bdělí a pohybliví v duchu, abych nemusel nic zdržet!

Dávám rád a s radostí, ale jsem při tom vázán zákonem, poněvadž sám nemohu jinak. Smím vám dávat podle měřítka vaší možnosti přijímání, a nic víc! To mějte na paměti! Využijte proto daru, pokud jsem ještě s vámi, abyste nic nepromeškali.

Ochraňujte mé Slovo a využijte jej, neboť ono v á m může poskytnout všechno!« ¹⁵⁾

Nyní již neprodlévá hlasatel Slova mezi námi. Ale soud, který není vázán na Jeho příchod na tuto zemi, pokračuje dál. Přicházejí v oblacích a jsa nad touto zemí, dokončí nyní své poslání soudce. Nedá se předpokládat, že všechna »pokolení země« Ho budou při tom vidět. Naopak! Kdo načerpá aspoň trochu vědění o stvoření z Poselství Grálu, ten bude také vědět, že svým pozemským zrakem může vidět zase jenom pozemské věci. »Příchod v oblacích nebeských« je bez dalších otázek událost, která se již nebude odehrávat v »pozemském světě«. Právě tak, jako kdysi Nanebevstoupení Páně, které zavadalo tehdy různým lidem důvod k pochybnosti. ¹⁶⁾

To všechno je již pro každého jasné. Bible je kniha duchovní, a musí jí býti duchovně rozuměno. Jinak se otevře brána k mnohým omylům a nejasnostem. Tak nebude také například žádné »přeměnění dosud žijících« v hodině soudu, jestliže si tím někdo představuje náhlou změnu pozemského těla. ¹⁷⁾

To jsou fantastické představy, které nás zavádějí na pole blouznivosti a nejsou slučitelné se zákony stvoření, ani s novým Slovem, které nám darovala a poslala Boží milost. Přeměněn bude nejdříve vnitřní člověk, když přijde Slovo, a potom také jeho pozemské tělo!

Neboť dnes je lidstvo ovládáno ještě kletbou dědičného hříchu, který má vliv také na pozemské tělo, jak může každý jasně poznat z Poselství. Tento vliv má však nyní být vyřazen, jestliže se lidé budou učit v tisícileté říši poslouchat Boha bezpodmínečně a radostně.

Proto také zde na zemi běží dějiny dále svým během soudu i po soudu. Co však končí, je vláda lidské vůle v těchto dějinách. Člověk se musí sklonit před vyšší vůlí. To je smysl tisícileté říše!

Člověku bylo kdysi dáno za úkol, aby si podrobil tuto zemi. ¹⁸⁾ Měl zde působit ve službě Světla a všechno povzbuzujícím způsobem povzbuzovat k blahu svých spolubižníků a k požehnání všech tvorů. On však do všeho přivedl jen nepokoj a všechno kolem sebe zpustošil. Důsledek jeho

neschopnosti je dnes jasně viditelný každému zraku. Příroda buduje, ale člověk ničí a rozbíjí vše, kamkoliv přijde, ve všech oborech svého působení. Všude zůstává po něm zmatek a jen hromada trosek!

Kdo to pochopil, ten také rozumí Poselství o tisícileté říši, ve kterém se nám praví:

»Poněvadž lidští duchové prokázali úplnou neschopnost poznat svou úlohu v tomto stvoření, protože prokázali svou nechuť k plnění tím, že zamítli a nesprávně si vykládali všechny výstrahy proroků a povolání, ba dokonce i výstrahy samotného Syna Božího, a zpečetili své nepřátelství Jeho ukřižováním, zasahuje tentokrát Bůh násilím.

»**Proto tisíciletá říše!**« Pozdějšímu stvoření **může být pomoheno již jen násilím**, právě tak, jako lidstvu, které prokázalo, že svobodným chtěním se nikdy nepohybovalo tak, aby šlo správnou cestou, kterou ve stvoření jít musí, aby bylo takovým, jak chtěl Bůh, a působilo požehnaně jako takoví tvorové, jakými skutečně jako duchovní jsou.

Z toho důvodu bude nyní lidstvo v soudu zbaveno práv, bude vyděděno z dosavadního práva, kterým lidská vůle ovládá toto pozdější stvoření, jako vedoucí a formující! Lidstvo bude na tisíc let zbaveno práv, aby konečně mohl nastat mír a usilování k Světlu podle prazákonů ve stvoření, vůči nimž se člověk dosud stavěl nepřátelsky. Možnost a záruka dlouho vytoužené říše míru přináší tedy sama vydědění všech dosavadních práv lidstva v pozdějším stvoření! Tak stojí člověk před svým Bohem. Za to se musí nyní zodpovídat! To je smysl a nutnost tisíciletého království Božího na zemi. Je to smutná pravda, a pro toto lidstvo nemůže být již nic více zahanbujícího! Ale je to jediná pomoc!¹⁹⁾

Že také tento akt násilí bude proveden podle dokonalých zákonů stvoření, je jasné každému, kdo pochopil Poselství Grálu v jeho jádru.²⁰⁾

1)

2. list Tesal., kapitola 2.

2)

Římanům 13, 12

3)

1. list Korintským 15, 51 - 52; 1. list Tesal. 4, 16 a 17

4) 14)

Matouš 24, 30

5)

2. list Petřův 3, 13

6)

Zjevení, kapitola 20

7)

1 Mojž. 1.

8)

Izajáš 55, 8

9)

1. list Janův 4, 3

10)

Zjevení, kapitola 3.

11)

Zjevení 20, 12

12)

Zjevení 5

13) 15) 19)

Poselství Grálu

16)

Matouš 28, 17

17)

1. list Tesal. 4, 17

18)

1. Moj. 1, 28

20)

poznámka spisovatele

From:

<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

https://duchovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/bible_a_jeji_vyklad_ve_svetle_pravdy/clanek10

Last update: **05.11.2014 02:52**

